

המסע של גרגר החטה הקטן

פעם, בשדה רחב וירק, תחת שמש חמימה ושמים כחלים, נח לו באדמה גרגר חטה קטן. הוא היה קטן מאוד... כמעט שאי אפשר היה לראות אותו.

הגשם ירד עליו בעדינות, טיפ, טיפ, טיפ. השמש חממה אותו בחם נעים. והאדמה הרכה לחשה לו בשקט: "גדל, גרגר קטן... גדל."

לאט לאט משהו התחיל לקרות. מתוך האדמה הציץ נבט ירק קטן. הנבט נמתח למעלה, עוד קצת... ועוד קצת... והפך לצמח חטה יפה.

הרוח נשבה בשדה. וכל שבולי החטה רקדו יחד ברוח, זהבות, גבוהות ומנצנצות בשמש.

יום אחד הגיעו החקלאים לשדה. הם חיכו ואמרו: "החטה מוכנה!" בזהירות רבה הם קצרו את השבולים. החטה נאספה לערמות גדולות וריחניות. ריח של שדה... ריח של שמש... ריח של טבע.

השבולים נסעו למקום מיוחד - אל טחנת הקמח. בתוך הטחנה היו אבנים גדולות וחזקות. הן הסתובבו לאט לאט... והחטה?

היא נטחנה בעדינות והפכה לקמח לבן ורך - רך כמו ענן קטן. הקמח הכנס לשקים גדולים, והשקים נסעו למקום מיוחד מאוד...

מאפית המצות!

במאפיה היה ריח נפלא. ריח של קמח טרי... וריח של תנור חם.

האופים עבדו במהירות ובשמחה.
 הם לקחו את הקמח, הוסיפו מים, ערבבו, לשו, ורדדו את הבצק דק דק.
 הם עשו במצה חרים קטנים, והכניסו אותה לתנור החם.
 כעבר רגע קצר... יצאה מהתנור מצה פריכה ויפה.

ואז לחשה המצה בשקט: "אתם יודעים מי אני?"

"אני גרגר החטה הקטן שגדל בשדה תחת השמש, רקד עם הרוח בין השבולים, נטחן לקמח
 לבן - והגיע עד לכאן".

ועכשיו היא מחכה בשמחה להגיע לשלחן בליל הסדר, כדי לספר לכלם על המסע הארוך
 שלה...